

[Hougaard.]

man opnå at få to stifter, som indbygger-talmæssigt er nogenlunde ligestillede, og man har en kirke, som er egnet som domkirke, og det kan vist enhver indrømme, der har set denne smukke hvide monumental-kirke på Bispebjerg.

Der er et forhold til, som udvalget mener er heldigt. Man forudser, at udviklingen befolkningsmæssigt vil fortsætte, og så kan der blive tale om ved en senere lejlighed at foretage en ny deling. Man mener, at med den deling, der nu agtes foretaget, skulle det være lagt sådan til rette, at denne eventuelle nye deling om få eller flere år kan foretages ret smertefrit.

Sådan lyder udvalgets forslag, og de økonomiske konsekvenser af det skulle være en merudgift på 85 000 kr. årlig plus naturligvis, at der må skaffes en bispebolig og et kontor.

Jeg synes, at det udvalgsarbejde, der er udført af disse lokalkendte og yderst sagkyndige folk, er et godt arbejde, grundigt og udførligt. Jeg kan derfor på mit partis og egne vegne anbefale lovforslaget til gennemførelse.

Der blev under udvalgsbehandlingen rettet henvendelser til udvalget fra kirkelige repræsentanter for Færøerne og Grønland; for Færøernes vedkommende foresloges det, at der blev oprettet et embede som biskop eller vicebiskop for Færøerne, og fra Grønland stilledes forslag om oprettelse af et embede som vicebiskop for Grønland. Udvalget har ikke ment at være kompetent til at tage disse særlige problemer op, men det er vel rimeligt at tage dem op, og jeg vil derfor henstille til kirkeministeren at tage disse ting under overvejelse.

Hartling: Ingen kan være i tvivl om, at udgangspunktet for dette lovforslag er rigtigt, nemlig at der nødvendigvis må ske en ændring af de arbejdskår og det arbejdsområde, som man har tildelt biskoppen over Københavns stift. Man behøver ikke at studere længe på statistikkens tabeller for at indse dette. Vi har den tvivlsomme ære i Københavns stift at have det største stift inden for de nordiske evangelisk-lutherske kirker. Det overgår langt alle andre i henseende til folketal og også i henseende til udstrekning, så sandt Færøerne og Grøn-

land hører med. 33,4 pct. eller en tredjedel af hele landets befolkning tilhører ét stift af de ni stifter, og der er al grund til at tro, at de kommende år kun vil skærpe dette misforhold.

Det behøver ikke megen forklaring, når man ved, hvor personligt præget en biskops gerning er, at det må være ganske uoverkommeligt for én mand at klare et så stort stift. Vi herinde undervurderer nemlig ikke en biskops gerning; vi tror, han bestiller noget, og det kunne aldrig falde os ind at sige, at hans tid gik med at sove eller læse aviser. For ikke at forfalde til de hule fraser, som efter nogles mening alt for ofte lyder fra denne talerstol, vil jeg nøjes med at sige, at jeg ved, at Københavns biskop slider i det; og det kan endda dokumenteres, som det er sket i den betænkning, vi har fået forelagt, at om han så havde overmenneskelige kræfter, ville han ikke kunne overkomme alt det, som egentlig hører med til hans gerning.

Biskoppens virkeområde er nemlig ikke blot tilsyn med 434 præster og omsorg for et stadig voksende kirkebyggeri, en gerning, der egentlig forudsætter jævnlige rejser til Færøerne og Grønland, men det er dertil en samlende og ledende gerning med repræsentation både indadtil og over for andre landes kirker og helst med mulighed for at kunne inspirere og vejlede den folkekirke, hvis øverste embedsmand han er. I grunden har vi alle årsag til at bøje os i beundring for den mand, der nu i så mange år ærligt har prøvet at løfte denne store byrde.

Udgangspunktet er altså rigtigt: der må ske en ændring af Københavns stifts forhold. Det udvalg, som har gjort et forarbejde — og også jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er et meget dygtigt forarbejde — forud for lovforslaget, har overvejet forskellige løsninger. Det forekommer mig, at det stort set har fundet den bedste, nemlig en deling af stiftet. Andre forslag til løsning af problemerne, som f. eks. henlægnings af visse områder til andre bestående stifter eller ansættelse af én eller flere hjælpebiskopper, ville efter mit skøn ikke føre til noget godt resultat og kunne næppe virkelig hjælpe på vanskelighederne.

Jeg kan altså tilslutte mig den løsning, at stiftet må deles. Nu er spørgsmålet så, om det er en heldig deling, der foreslås.